

Keizersgracht 162. Ze werd vergroot met de halve breedte van 164. Doch daar lag de vloer van de étage hooger. En zoo kregen we eene zaal met een podium.

Hier kom ik, door gedachtenassociatie, tot eene zaak, die ik eigenlijk liever niet zou aanroeren. Een podium lijkt wel wat op een tooneel. En juist over de „tooneelkwestie” zou ik zoo graag hebben gezwezen. Ze heeft me dezen zomer vervolgd tot in het buitenland toe. Zelfs in Zwitserland werd ik er nog over aangesproken, — in Luzern, toen ik juist op de boot wou stappen naar Brunnen. Dat gebeurde nu gelukkig in Italië niet. Maar toch werd ik ook daar nog eraan herinnerd, toen ik te Venetië het doge-paleis bezocht. Dit monumentale gebouw deed in de dagen der Venetiaansche republiek niet enkel dienst als woning voor het hoofd van den staat. Maar het bevatte tevens vergaderzalen voor verkiezingen, voor wetgevende, besturende en rechterlijke colleges. Ja zelfs, — ruimte voor gevangenis. Er was ook een bruggetje, waarover de veroordeelden werden weggeleid. Dat bruggetje heette: *il ponte dei sospiri*, de brug der zuchten. Zulk een „brug der zuchten” zag ook ik in het verschiep op mijn weg liggen. Ik zou die brug over moeten, wanneer ik met mijne „fata” toekwam aan datgene, waarop ik veel liever het stof der vergetelheid ongestoord zou laten neerdalen. Maar ik moet er toch wat van zeggen, en beperk me daarbij tot het noodzakelijke. D.w.z. ik doe mededeeling van de eenige officieele daad, die door den Senaat onzer Universiteit in deze aangelegenheid is verricht. In zijne vergadering van 16 Mei nam de Senaat eene resolutie aan van den volgenden inhoud:

„De Senaat der Vrije Universiteit, kennis genomen hebbende van een aantal bezwaarschriften omtrent de opvoering van Querido's Saul en David door een gezelschap, waarvan verschillende studenten der Universiteit deel bleken uit te maken, en omtrent de aanwezigheid van een hoogleeraar daarbij, —

geen oordeel uitsprekend over de theoretische kwestie van het tooneel of over de practische kwestie van de voorstelling van Saul en David, omdat daarover onder Gereformeerden een zeer verschillend oordeel mogelijk is, —

besluit echter al zijn invloed te zullen aanwenden om te verkrijgen dat de studenten, terwille van het Gereformeerde volk en de liefde voor onze Universiteit, zich onthouden van voorstellingen, welke buiten eigen kring plaats hebben.”

Dat is de eenige officieele handeling van den Senaat. Of het ook de eenige blijven zal, is natuurlijk eene andere vraag. Denkbaar ware b.v. eene apologie van de resolutie. Doch het zou voorbarig wezen, daarover thans meer te zeggen.

Ik was eigenlijk bezig te spreken over de verbouwing aan de Keizers-